

Partint, doncs, d'aquesta innegable realitat del periodisme, no hi ha dubte que la institució d'un premi anual és una ineludible necessitat. En altres països, on manta vegada la premsa no és més que una eina al servei de quatre bandolers, el premi—o premis—del periodisme no hi manca.

El nostre desig fóra que tota la premsa catalana, o més ben dit: tota la premsa que es publica a Catalunya es fes ressò de la felix idea de l'Associació de Periodistes. I més satisfactori seria si encara, a més de fer seva la idea, es preocupés de la forma que caldria donar-li, del nom amb què hauria d'ésser conegut, de les diverses especialitats en què es podria atorgar segons un ordre d'aquestes, etc.

Al nostre entendre, i esperem que no serem els únics a pensar així, el Premi Anual del Periodisme Català, hauria de concedir-se a un llibre o a diversos llibres de literatura periodística, sense que malgrat la diversitat de treballs afavorits quedés trencada la unitat del premi. Aquest podria subdividir-se en tantes fraccions com temes generals fossin establerts tals com: crítica, articles o comentaris, reportatge, etc.

En totes aquestes branques no hi manquen, a Catalunya, signatures il·lustres que situarien amb tot esplendor el periodisme català a la categoria més elevada del periodisme universal.»

Prensa comarcal

El setmanari «Després» publica sota aquest títol i amb la signatura de *Petroni* (10 agost) el següent comentari :

«Els que vivim en una gran ciutat i fem política en una gran ciutat i escrivim en periòdics d'una gran ciutat, no ens fem de vegades càrrec del mèrit que tenen els homes que, en petites ciutats o viles, publiquen periòdics que propaguen la nostra llengua i els nostres ideals.

Veig setmanalment una munió d'aquests periòdics que m'envien de Montblanc, de la Seu, de Palafrugell o de Tortosa i en recórrer aquelles pàgines que molts cops tenen tota la simplicitat, però també tota la fragància de les flors boscanes, penso que els homes de la ciutat, els que orienten el pensament polític, literari o econòmic del nostre poble, no tenen per a la premsa comarcal l'atenció que mereix, ni reten, als homes que la fan, la deguda admiració.

Imagineu-vos la tasca d'aquests homes. En mig de la indiferència dels seus conciutadans que, a més de llegir diàriament els grans rotatius barcelonins «no estan per cabòries», ells són flames vives, plens d'interès per a totes les coses que afecten la vida espiritual de l'home. I segueixen la vida política del país i saben les darreres anècdotes de les nostres figures representatives i coneixen les últimes novetats literàries, l'argument de l'obra estrenada de poc al Romea o els últims versos maliciosos i un xic descordats d'en Segarra. I plens d'entusiasme creador. Voldrien vessar en els quatre fulls impresos del seu setmanari tot l'ideal que senten dintre seu.

Mes la realitat és dura pels idealistes. La presentació material és moltes vegades defectuosa, els subscriptors ho són, molts cops, per compromís i en nombre insuficient per a cobrir les despeses materials. Articles escrits amb amor i entusiasme, resten incompresos. Escriuen en català, propagant la nostra llengua gloriosa, i moltes vegades els fan veure que això és un obstacle per a la difusió dels seus escrits, que una poesia no la llegeix ningú o que una crítica literària la passen per alt la majoria de lectors.

Però aquell petit estol d'homes, que molt sovint està re-

duït a un home sol, no es desanima, i lluita sense descans. Aquell modest periòdic té per a ell caràcter d'obra transcendental. Escriu aquestes ratlles que llegiran un centenar de conciutadans, amb més fervor que l'escriptor anglès o nord-americà que gaudeix dels tiratges milionaris de la gran premsa mundial. Té cor d'heroi dintre la miserable carnadura humana. Té cor d'heroi perquè sap fer via vers els seus ideals, sense mirar les passions i les vileses que troba a les vores del camí.»

L'hora de les «Memòries»

En «El Correo Catalàn» (14 agost) *Sat* hi publica el següent comentari :

«Desde que el señor Costa y Deu se decidió a publicar sus «Memorias», para lo cual había sido rogado con insistencia desde hacia mucho tiempo, son muchos los que se han sentido memorialistas y han empezado a dar a la publicidad los recuerdos de su vida más o menos larga. A esta publicación, por contagio o por arrastre, seremos igualmente deudores de noticias de interés que si no fuera por haber sonado la hora de las «memorias», tal vez no nos hubieran llegado.

Tenemos en curso las «Memorias» del señor Costa y Deu, del señor Bulart y del señor Nadal, como en público certamente; nosotros, modestos lectores, estaremos bien servidos y daremos el premio de nuestra aprobación al que lo haga mejor.

No son los catalanes propensos a escribir los recuerdos de su vida, y en esto han pecado con pecado de lesa historia y de lesa literatura.

Aun hoy leemos con deleite las «Memorias de un menestral», de tanto interés para los barceloneses, aunque tienen